

Arrest

nr. 53 819 van 23 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Genk, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen
en
de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Genk en van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, van 28 juni 2010 waarbij de aanvraag tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

"KONINKRIJK BELGIË

Provincie : Limburg

Arrondissement : Hasselt

Gemeente : Genk

REF. : 4860332

*BIJLAGE 15ter
(bijgewerkt 01/06/2007)*

VOORZIJD

BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN DE VERBLIJFSAANVRAAG

Gelet op artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

Gelet op artikel 26, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verzoek om toelating tot verblijf,

Ingediend op 24-06-2010door (...)

.....(naam en voornamen)

geboren te (...), op 13-01-1974

van Marokkaansenationaliteit is onontvankelijk.

REDEN VAN DE BESLISSING :

☒ De betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1 ° of 2 ° ; van de wet ;

☒ Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk :
is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten : een visum (1)

☒ Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet bedoelde bewijzen over :
een bewijs van goed gedrag en zeden (1)

☒ Overeenkomstig de beslissing van de minister of zijn gemachtigde die hierbij gevoegd wordt, beantwoordt de betrokkene niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3 ° van de wet ;

Te Genk, op 28-06-2010"

1.1. Op 24 juni 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Op 28 juni 2010 beslist de burgemeester van de stad Genk tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag van verzoekster.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die hierboven wordt weergegeven.

2. Over de rechtspleging

De bestreden beslissing werd genomen door de burgemeester van de stad Genk. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is dan ook geen partij in de zaak. De verwerende partij is in deze de stad Genk. De Dienst Vreemdelingenzaken wordt buiten de zaak gesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 12bis van de vreemdelingenwet, en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Verzoekster betoogt dat de motiveringsplicht door de verwerende partij schromelijk met de voeten is getreden. De bestreden beslissing is gemotiveerd louter door gebruik te maken van standaard-formuleringen en stijlformules. Zij is bijgevolg niet in staat de afweging te maken of het al dan niet zinvol is enig rechtsmiddel aan te wenden om zich te verdedigen in rechte tegen deze beslissing. Bovendien

dient verzoekster een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Wanneer zij een aanvraag doet bij het gemeentebestuur van de stad Genk, is het niet meer dan normaal dat zij niet in het bezit is van een visum of nog van de nodige binnenkomstdocumenten. De bestreden beslissing verwijst tevens naar de beslissing van de minister of zijn gemachtigde dewelke aan verzoekster eveneens werd betekend, doch dewelke enkel vermeldt dat betrokkene niet in het bezit is van de vereiste documenten, namelijk een visum. Deze beslissing van de minister blijkt helemaal niet gedateerd te zijn en bovendien biedt deze beslissing geen antwoord op de vraag waarom betrokkene niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. Het dient vastgesteld te worden dat het voor verzoekster op deze wijze helemaal onmogelijk is om op basis van deze slecht en niet-afdoende gemotiveerde beslissing te oordelen of het al dan niet nuttig is enig rechtsmiddel aan te wenden.

Verder betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM. Het begrip gezinsleven sluit de relatie in van verzoekster met haar echtgenoot en hun ongeborn kindje. De onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster is niet in overeenstemming met de bewoordingen en de geest van artikel 8 van het EVRM. De onontvankelijkheid is – gezien de concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt – een ongerechtvaardigde inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoekster. Door in te breken in het gezinsleven van verzoekster wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op het recht van verzoekster op de eerbiediging van haar gezinsleven. De belangen van de overheid om de openbare orde te waarborgen wegen niet op tegen deze van verzoekster. Bovendien geeft de bestreden beslissing geen blijk van een degelijke belangenafweging.

In haar repliekmemorie verwijst verzoekster naar haar argumenten zoals uiteengezet in het initieel verzoekschrift. Bovendien wenst zij op te merken dat de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing van de minister of zijn gemachtigde welke zou moeten stellen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. Zij werd echter in het bezit gesteld van een beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid welke motiveert op basis van artikel 7, eerste lid, 1^E. Verzoekster weet niet over welk artikel 7, eerste lid, 1^E dit gaat. Verzoekster wordt aldus geconfronteerd met een beslissing welke verwijst naar een beslissing van de minister, hetgeen dan een beslissing blijkt te zijn van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en bovendien nog een verder onbepaald artikel 7 vernoemd, is het niet meer dan normaal dat verzoekster het noorden kwijtraakt.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing bevat zeer duidelijk de redenen van onontvankelijkheid van de aanvraag, namelijk: verzoekster voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° of 2° van de vreemdelingenwet, zij werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk en is niet in het bezit van de nodige binnenkomst documenten, namelijk een visum, en verzoekster legt niet alle in artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen over. Zij brengt namelijk geen bewijs van goed gedrag en zeden bij. Verder stelt de bestreden beslissing ook dat, overeenkomstig de bijgevoegde beslissing van de minister of zijn gemachtigde, verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;”

De bestreden beslissing bevat duidelijk het volgende motief: “Betrokkene werd niet toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk”.

Verzoekster betwist dit motief van de bestreden beslissing in het geheel niet.

Verder bepaalt artikel 12bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet het volgende:

“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, met name een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.”

De bestreden beslissing bevat duidelijk het volgende motief: “Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet bedoelde bewijzen over : een bewijs van goed gedrag en zeden”.

Verzoekster betwist dit motief in het geheel niet.

Wat de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft beperkt verzoekster zich tot de loutere bewering dat de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster niet in overeenstemming is met de bewoordingen en de geest van artikel 8 van het EVRM, de onontvankelijkheid – gezien de concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt – een ongerechtvaardigde inmenging is van het openbaar gezag in het gezinsleven van verzoekster, door in te breken in het gezinsleven van verzoekster op onevenredige wijze inbreuk wordt gemaakt op het recht van verzoekster op de eerbiediging van haar gezinsleven, en de belangen van de overheid om de openbare orde te waarborgen niet opwegen tegen deze van verzoekster. Verzoekster brengt echter zelfs nog geen begin van bewijs bij om haar beweringen te staven.

Krachtens artikel 8, eerste lid van het EVRM heeft ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geeft aan onder welke voorwaarden bepaalde beperkingen mogelijk zijn op deze grondrechten. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoekster maakt gezien het voorgaande de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Gezien uit voorgaande blijkt dat verzoekster in het geheel niet voldoet aan twee wettelijke voorwaarden, die noodzakelijk moeten voldaan zijn om in aanmerking te komen voor de ontvankelijkverklaring van haar verblijfsaanvraag, en verzoekster de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maakt, blijkt duidelijk dat de burgemeester van de stad Genk niet op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC